

tages Anciennitetshensyn, naar Loven i Fremtiden blev anvendt, men en saadan autentisk Fortolkning med Retsvirkning for alle Vedkommende er mig bevidst indtil Dato ikke kommen tilstede; man har overladt det til Praxis, hvorledes Loven skulde forstaaes. Jeg for mit Vedkommende har aldrig nogenfinde været i Tvivl derom. Det forekommer mig, at der, naar man overhovedet er i Stand til at læse og forstaa Dansk, ikke kan være fjerneste Tvivl om, at denne Lovbestemmelse ikke er relativ, men positiv. Ordene falde saaledes: „Finder Skoledirektionen eller Biskoppen“ — med et Ord de Kaldsberettigede — „ingen af de Foreslaaede skiftet eller værdig til Embedet osv.“ Der tales absolut i Enkelttallet, og der kan da selvfølgelig ikke ligge nogen modsat Mening deri, som om der var Tale om Flere. Det kan umuligt forstaaes, som om der stod: Finder de Kaldsberettigede nogen af de Indstillede uskiftet eller uværdig. Dersom det havde været Hensigten at udtrykke dette: For saa vidt nogen af de Indstillede findes uskiftet, kunde man ikke have valgt en uheldigere Form for Tanken end den her valgte; her er absolut Enkelttallet nævnt: Finder de Kaldsberettigede ingen af de Indstillede skiftet osv.; det er ikke relativt men absolut. Er altsaa Blot en enkelt af de Indstillede værdig, have de Kaldsberettigede ikke Lov til at kassere Indstillingen. Nu siger det meget lærde og meget høit stillede juriste Medlem her over for (Rimestad), at Sogneraadet da kunde indstille et toaars Barn; men med det høitærede Hngs Tilladelse tror jeg, at dette er at tale som et toaars Barn. Nei, Sogneraadet kan ikke indstille Andre end dem, der ere Ansøgere. (En Stemme: Børnene kunne jo godt være Ansøgere!) Nei, det kunne de ikke. (En Stemme: De kan jo søges for dem af Andre!) Paa ingen Maade; det er en Forklaring, som er fuldstændig ugyldig, og som ikke har noget Sted hjemme uden paa visse Skrivestuer. De skulle selv være Ansøgere; det skal være Ansøgninger forfattede af dem selv, der foreligge Sogneraadet; andre Ansøgninger antages ikke. Det ærede Medlems Argumentation viser, hvor svagt det hele Forsvar er, naar man skal ty til den Slags Bemærkninger. Der kan overhovedet ikke være Tale om, at Sogneraadet kan komme til at indstille Uværdige eller Uskiftede, men af Uvidenhed eller ved en Feiltagelse kan det komme til at indstille enkelte Ansøgere, som ikke fuldt ud, til de yderste Grændser ere værdige og skiftede, eller, med et fremmed Ord, kvalificerede. Skal der tales om de foreliggende Tilfælde er den paagældende Ansøger ikke absolut uskiftet eller uværdig til det omspurgte Embede, thi et kan let bevises, at der sidder Mand i Embedet omkring i Landet, som vittetlig ikke kunne gøre Angen, eller som vittetlig ikke kunne lære Folk Gymnastik, men jeg vil spørge den høitærede Minister og alle tilstedeværende lærde Herrer, om en saadan Mand ikke

kan blive forflyttet eller ikke har Lov til at søge Forflyttelse til noget andet af Landets Lærereembeder? Jeg vil spørge, om nogen Skoledirektion er berettiget til at kassere en Indstilling, i hvilken der findes en Mand, som nu sidder i et Lærereembede, men som vittetlig mangler visse Kvalifikationer? Det er ikke en Sag, der kan seies bort; det ligger Folket alvorligt og tungt paa Sinde, hvorledes det skal skaffe sig de Kandidater til sine Lærereembeder, som det ønsker. Man vil gjerne give det Udseende af, at disse Balg ske af uberettigede Hensyn; men det er Noget, man i hvert enkelt givet Tilfælde maa bevise, for saa vidt man vil have andre ærede Samtidige til at tro det. Den Erfaring, jeg har gjort, gaar ikke i denne Retning, og hvorvidt det er Tilfældet i den foreliggende Sag, maa i alt Fald først bevises. Jeg tror ikke, at der af de foreliggende Omstændigheder ved denne Kaldelse kan resultere nogen Berettigelse for Skoledirektionen til at kassere Indstillingen, men hvad der forekommer mig aldeles afgjort, er, at det hedder i Loven, at naar der er sket en Kassation, og Sogneraadet ikke vil foretage nogen ny Indstilling, sendes Akter og Ansøgninger til Ministeriet, hvem Afgjørelsen da tilkommer. Det hedder ikke, at Ministeriet i saa Tilfælde kalder eller bestemmer, hvem der skal kalde; det hedder, at „Afgjørelsen“ tilkommer Ministeriet, men det kan ikke forstaaes anderledes, end at Afgjørelsen af det Punkt, der foreligger omstridt, tilkommer Ministeriet. For saa vidt altsaa Ministeriet maatte søle sig kompetent, kan dets Afgjørelse efter min Opfattelse ikke paa nogen Maade komme til at gaa ud paa at give Skoledirektionen Bemyndigelse til at kalde hvilken som helst af de andre Ansøgere, men Ministeriet vil kun have at stille Kræften imellem Skoledirektionen og Sogneraadet om, hvor vidt Sogneraadet var forpligtet til at gjøre en ny Indstilling eller ikke; først naar dette Punkt er afgjort, vil Ministeriet kunne faae Kaldet. Jeg tror ikke, det gaar an, at man i Administrationen overspringer Medlemled og gaar til den alleryderste Grændse af hvad der kan ligge i en Sags Konsekventser. Jeg tror endvidere, at det har kunnet være rigtigt i dette Tilfælde, saaledes som det nu er oplyst, og jeg kan ikke forstaa, at det har ligget klart og bestemt for Kirke- og Undervisningsministeren, at Sogneraadet ikke har vægret sig ved at indstille en Kaldelse til Suppleringsvalg, men kun har vægret sig ved at foretage en hel ny Indstilling. Efter, hvad der er oplyst, har det ikke foreligget Sogneraadet at gjøre et Suppleringsvalg; men det har foreligget det, at de skete og efter dets Mening lovlig skete Indstillinger vare bleve kasserede paa Grund af, at en delvis Kvalifikation manglede en enkelt Ansøger. Det er ikke forlangt, at denne Feil skulde rettes; men det er forlangt, at alle tre Ansøgere skulle stryges paa Listen, og at en ny Indstilling skulde ske paa